

BEKLE BENİ SONBAHARA DÖNECEĞİM

Onu o vadide yağmurlu bir günde tanıdım. Aylardan nisandı. Üstelik yağmurluğum yağmuru içine çekiyordu. O gün kısılan sesim uzun süre düzelmedi ama onu tanıdığım ve onca yolu yağmur altında yürüdüğüme pişman olmadım.

Broşürleri uzatırken tam sana göre bir yer, çok seversin. Baharda fazla kimse olmuyor rahat edersin demişti arkadaşım.

Aktarmalı gidileceğini öğrenince eşim Antalya'da oturan kardeşini arayıp beni karşılamasını istedi. *Kimseyi rahatsız etmeyelim kendim giderim* dediysem de iyi ki beni dinlememiş.

Ulaşım zordu gerçekten. Olympos'a ulaştığımızda önce çardaklarda kahvaltımızı yaptık. Resim malzemelerim ve ne kadar azaltmaya çalışsam da bir dolu eşyam olmuştu. Bana yüksek ve büyük olan evi verdiler (ev demek hoşuma gidiyor) Eşyalarımı yukarı çıkarırken, sanki çocuğunu bırakıyor gibi "*bir dediğini iki etmeyin ona iyi bakın*" diye tembihlediğini duyup gülümsedim.

Daha önce küçük bir kıyı köyünde, iki ay kalıp resim çalışmıştım. Yine nisandı. Çiçek kokuları parfüm sıkmayı unutturuyordu. Orada öyle mutlu olmuşum ki...kendi kendime her bahar bir yerlere gideceğime söz vermiştim.

Ama üç bahar geçmişti.....

Portakal ağaçları arasında bir yer burası. Dalları hiç budamamışlar, yerlere kadar çiçek dallar. Eşyalarımı yerleştirip öylesine uzanmıştım, uyuyakalmışım.

Taze demlenmiş çayımı, portakal çiçeklerini koklayarak içtim. Sonra fotoğraf makinamı alıp çıktım. Denize ulaşmak için, küçük bir derenin üzerine konmuş iri taşları sekerek geçmek gerekiyor. Sonunda denize ulaşabildim. Kimseler yoktu. Çok sevdiğim bir şiiri mırıldandım. Denizin şarkısını dinledim ve sessizce ağladım nedenini bilmeden...

Akşam, yeni aldığım kahverengi üzerine, yeşil minik çiçekleri olan eteğimi giyip, üzerime yeşil şalımlı aldım.

Tek başıma, ilk kez; soluk sarı ışıkların altında, varilden yapılmış bir sobanın ısıttığı salonda yemeğimi yedim.

Dışarıda ateş yakılmıştı. Burada yazın bile her pansiyonun bahçesinde ateş yanarmış her akşam.

En sevdiğim şeylerden biride ateşin karşısında oturup, alevleri seyretmek, kitap okumak, sohbet etmek, her ne ise işte, hepside keyifliydi benim için.

Dışarısı hayli serindi. Şalıma sıkıca sarınıp ateşin başına gittim. Kimse yoktu, kitabımı içeriden gelen ışıktaki okuyabiliyordum. *“Bir bekleyenim olsa”* buraya gelirken almıştım.

Genç bir hanım, kucak dolusu odunu yere bırakırken, gülerek” *misafire iş yaptırıyorlar burada”* dedi. İstanbul’dan gelmiş. Sıkıldıkça, kaçıp sığındığı bir yermiş burası. Adı Zeynep, turizm okumuş. Bir yer alabilirse, pek çok yapmayı istediği şeye adım atmış olacak. Yeni tanışmamıza rağmen koyu bir sohbetin içinde buluverdik kendimizi. Ateşin etrafında ki çiftler gitmiş, ikimiz kalmıştık. Saati yanıma almamıştım zamanı merakta etmiyordum. Ateşe birkaç odun daha attıktan sonra; *“Siz neden buradasınız?”* dedi.

“Resim yapmak için sakın bir yer arıyordum, bir arkadaşım, tam sana göre bir yer, o sevdiğin ahşap evler ne yana baksan” dedi. Bende burada aldım soluğu bu sabah,

“Hep doğada mı çalışıyorsunuz ?” dedi ateşi karıştırırken.

“İlk başladığım yıllar: evet. Sonra evlendim, kent kent dolaştık. Kendi çektiğim: korumaya alınıp, kaderine bırakılan özellikli konakları tuvale aktardım yıllarca, ama doğada çalışamadım. Yıllar geçti: oğlum büyüdü. Bir gün durup hayatıma baktım”

Sustum. Gecenin sesini dinledik bir süre, daha önce hiç duymadığım yabani bir kuş öttü o sırada . birbirimize bakıp gülümsedik.....

Eeee sonra!

“Nasıl böyle sevecen ve hoşgörülü olabiliyorsun hayret: ama insan seninle birlikteyken yaşadığını anlıyor” derdi bir arkadaşım.

Ama son günlerde onca arkadaşıma rağmen yalnız hissediyordum kendimi. Onlar bir şeylerden konuşur, kızar, söylenir, gülerlerken ben deniz kenarında küçük bir evin verandasında, sallanan koltuğuma oturup denizin şiiirini dinliyordum.

Sonra işte o gün, o durup hayatıma baktığım gün....ağladım, ağladım. Zaten her şeye ağlar olmuştum son günlerde...

O akşam eşime *“sakın bir kıyı köyüne gidip resim yapmayı istiyorum; yemek, çamaşır, ütü, ortalığı toparlamak, bunların hiç birini yapmak istemiyorum. Yalnızca renklerle uğraşmayı istiyorum artık”* dediğimde, önce kızdı, sonra üzüldü ve belki de böyle bir yer bulamayacağımı düşünüp *“Bulursan*

böyle bir köy, olur git” dedi.

Ertesi sabah, Bodrum'da oturan kuzenimi arayıp, umutsuzca anlattım ve böyle sakin bir yer yoktur artık değil mi? dediğimde biraz duraksadı "aslında var, on haneli bir köy ama şu mevsimde bakkalı bile açılmıyor, senin için çok zor olur" dedi.

Ablacım, pansiyonu rica etsek şimdi açmazlar mı? Bi konuşsanız falan dedim sesimde umutlarla...

"Böyle telefonda olmaz, sen atla gel, gider konuşuruz" dedi. İnanması zordu ama varmış işte istediğim gibi bir yer, içimde bir kelebek vardı artık, usul usul kanadını çırpıyordu. O akşam yola çıktım. Sabah oraya indiğimde çok heyecanlıydım. Kahvaltıda "Pansiyonu açmazlarsa, Gülsüm hanımın yanına da yerleştirebiliriz seni, köyde ki herkesi tanıyoruz" dedi ablam. "Ben kimsenin yanında kalmayı istemiyorum. Kimseye güneydin, iyi geceler demeden, herhangi bi saatte resim yapabilmeyi istiyorum. Yıllardır bir şeylerden kalan zamanda çalışabildim, şimdi hiçbir şey bölmeden....Beni anlıyor musunuz?" dedim.

"Tamam anlaşıldı,hadi gidip bakalım" dediler.Teyzem,ablam ve eşi yola çıktık. Kırk dakika demişlerdi ama, yol bir türlü bitmiyordu. Nihayet "geldik işte, köy görüldü" dedi ablam. Dış değildi, uyanıktım ama burası sık sık gelip huzur bulduğum: sallanan koltuğumda gözlerimi kapayıp denizin şiirini dinlediğim o yerdi...

"İnanamıyorum, böyle bir yer düşlemiştim" diye bağıyor tek tek onları kucaklıyordum. Ben ne kadar mutluyum onlar da bir o kadar şaşırılmışlar: gülerek beni seyrediyorlardı.

Pansiyon sahibi, bende ki sevinci görünce: "Büyük apartı sizin için hazırlarım,ne zaman gelirsiniz?" dediğinde "Üç gün sonra buradayım" dedim.

En son ne zaman bu kadar delice sevinmiştim?

O sırada bir kuş daha öttü. "Ben daldım gittim anlatıyorum da uykunuz gelmedi mi? Dediğimde 'hayır hiç uykum yok, hadi anlatın ee sonra noldu gidebildiniz mi?" dedi Zeynep.

"Çay kalmış mıdır hadi gidip bakalım" derken, o da birkaç odun daha attı ateşe. Çayı yeni demlemişler, içeride oturan kalabalık bir grup vardı. Çaylarımızı alıp ateşin başına geri döndük.

Bir şapka ve uzun beyaz bir elbise aldım. Eşyalarımı hazırlarken, eşim ben götürürüm seni, aktarmalı zor olur taşıman bu kadar eşyayı hem nasıl bir yerde kalacaksın göreyim dedi. Küçük bir halı ile dantel perdemi de aldım. Haa! birde mavi çinko çaydanlık. Birkaç kitap ve günlüğüm...

Pansiyon sahibinin Meks adlı köpeği karşıladı köyün girişinde. Gözüne bir şey kaçıyordu sanırım: kötü görünüyordu. Eşyaları taşıdık, perdeyi asıp, halıyı da serince sevimli bir eve dönüştü apart. Eşime köyü gezdirdim. “Çok güzelmiş haklısın, ama araba sende kalsın ihtiyacın olabilir” dediyse de kabul etmedim. Gezip dolaşmak için gelmemiştim ki!

Onu yolcu ettikten sonra ilk yaptığım Meks’in gözüne zeytinyağla pansuman yapmak oldu. Ertesi sabah daha iyi görünüyordu. O günden sonra bir an bile yanımdan ayrılmadı. Sabah ki ışıktaki seksen yıllık bir evi, öğleden sonra da yüz elli yıllık dedikleri karakolu çalışıyordum. Gündüzleri inek bağıyorlar karakola, ben çalışırken pencereden kapıdan bakıyor, hatta abartıp çıkıp geliyorlar yanıma. Ben de “henüz yarım, bitince görürsünüz” diye gülüyorum. Fırçaları yıkayıp, tuvaleri kenara koyduğumda: Meks yürüyüş için sabırsızlanıyordu artık. O kıyıda: yürürken Meks’e anlatırdım kızdığım, üzülmediğim, sevindiğim ne varsa ...öyle güzel gözleri vardı ki, anlar gibi dinliyordu.

Çoğu zaman bir dal parçasını denize atardım. O da dalıp getirirdi. Bu en sevdiği oyundu. Kıyıda bizden başka kimse olmazdı. Onunla oynarken, bazen kahkahalarla güler sonra da utanırdım, ya izleyen biri varsa diye...

Bir gün, akşama doğru fırtına çıktı. Elektrikler kesildi. Ağaçların çıkardığı ses korkunçtu. Meks durmadan havlıyordu. Kapıyı açtığımda titrediğini gördüm. “Meks gel içeri” dedim. Öylece bakıyor gözlerime.. “Gel hadi bu akşam misafirim ol anlaşılın ikimizde korkuyoruz” dedim.

Kocaman bir köpekle aynı odada: dışarıda kıyamet kopuyor, oda buz gibi. Son anda koyduğum kandil işime yaradı, karanlıkta değilim. Ben hiç uyumadım da Meks güzel uyudu. Arada içini çekiyor, sıçrayıp gözünü açıyor, çeşitli sesler çıkarıyordu. Gece boyunca onu izledim.

Sabah, pırıl pırlıdı. İlk kez kendime güzel bir kahvaltı hazırladım. O gün resim yapmadım. Uzun beyaz elbisemi giyip şapkamı taktım. Akşama kadar kıyıda Meks ile oynadık. Yarım bıraktığım tuvalde ki gibiydik.

Öyle mutluydum ki....

Köyün içine yürüdüğümüzde, bir demet erguvan uzattı bir çocuk, resim tamamlanmıştı işte. Geldiğimde göz alabildiğine papatyaydı her yer, artık giderek kuruyor, havalar ısındıkça, tekneler de yanaşmaya başlıyordu. Karakolu bitirememiştim.

O akşam eşyalarımı topladım. Tıpkı bir şiirde ki gibi:

“Bir hızla, yavaşlayan bir hızla toparlarsın ne varsa içinde esen fırtınanın savurduklarından.

Bir an sorunudur senin için artık kalkıp gitmek”....

Meks kapıda yatıyor her zaman ki gibi. “Turistlerin yanından ayrılmazdı önceden:bu yıl hiç gitmiyor hayret” demişti pansiyon sahibi. Onun istediği sevilme sadece. Ben de onu fazlasıyla seviyordum o da bunu hissediyordu. Öyleyse.....Gitmesi için sebep yoktu.

Ben de ona çok fazla bağlanmıştım. Onu da yanımda götürebilmeyi öyle çok isterdim ki! Dışarı çıkıp yanına oturdum. Kendimi tutamayıp hıçkırarak ağlamaya başladığımda: önce bi süre gözlerime baktı. Sonra başını kucağıma koydu. Sanırım ikimiz de ağladık.. “*Geri döneceğim Meks bir yerlere gitme, bekle beni sonbahara döneceğim*” dedimse de, bir daha gidemedim. Üç gün, ağzına lokma koymadan kapının önünde yatmış: sonradan öğrendim. Kaç kez misafirimiz olun diye davet ettiler ama olmadı işte.....Olmadı bir türlü...

İşte böyle...hatırladığımda buruk bir huzur sarar içimi.....

“*Artık uykunuz gelmiş olmalı size uzun bir masal anlattım*” dediğimde hayır anlamında başını salladı.

Masalın sonunu ağlayarak anlattığım için, olsa gerek, bir süre karanlığa dalıp, konuşmadı. Sonra “*yarım yürür müsünüz benimle, köyün girişinde bir yere götürmek istiyorum sizi. Tanımanızı istediğim bir hanım var, İstanbul’da her şeyini bırakıp gelmiş. Kendine ev yapıyor hiç işçi falan kullanmadan tek başına*” dedi. Güldüm, resim yapmak için bir yerlere, kadın başıma gitmemi hoş karşılamayıp arımdan konuşulduğunu biliyordum. Bu hanımı duysalar ne derlerdi acaba?

En güzel yıllarımız, elalem ne der diye içimizden geldiği gibi yaşayamadan geçmedi mi?

Şimdi ise:

“Umursamaz olunan bir zamana geldik mi?

Uzun süren o savaş bitti biz yenildik mi?

Ah! O gençlik diye yanmada bir mana yok.

Öyle mutlu bir dönem geçti de, biz bildik mi?”

Diyen şiirler, “*Artık gelecek sanma sakın, geçti o günler*” diyen şarkılar dolanmıştı dilimize. Yıllar akıp gitmiş, hayata durup bakamamıştık bile. Bakabildiğimizde ise gençliğimiz hayli gerilerdeydi artık....Bir umursamazlık sarmıştı bir boş vermişlik, bir buruk tebessüm dudaklarımızda

O gece hiç uyuyamadım.

Sabaha karşı yağmur başlamıştı. Aşağı inerken malzemelerimi de indirmiş, salonun bir köşesine yerleşip, daha önce çektiğim yel değirmenlerine başlamıştım bile.

Zeynep "Aa! Çalışmaya mı başladınız, hani yürüyecektik" diye yanıma geldi."Yağmur yağıyor ya, gelmezsiniz diye düşündüm onun için başlamıştım,durursa yürürüz"dedim.Yağmur durmadı ama hızı azaldı.Bizde durur nasılsa diye yürümeye başladık.Turistler için yapılan hamamın yanından çıkılıyormuş gideceğimiz yere.

"Hasret"i soracaktım "dedi Zeynep, kapıda ki beye ."Burada"diyen ,ufak tefek kız çocuğunu andıran bir hanımı .Rengi soluk yeşil bir tulum vardı sırtında,içinde ince bir tişört, ayağında lastik çizmeler. Yeşil iri gözleri,çok güzel bir yüzü vardı.

Karşıdaki yamaca doğru tırmanmaya başladık.sevimli küçük bir ev karşıladı bizi ve de minik bir köpek. Ormanın içindeydik.yağmur dinmiş ama hava oldukça serinlemişti.ince penye bir bluzla üşümüyorum diyordu.Öylesine şaşırılmıştım ki,onların sohbetini dinledim bir süre.Sonra sordum."Neden,nasıl,gerçekten tek başınıza mı?

Dönüp eve baktım, özellikle kiremit döşenmiş çatısına .

Bir hikayesi olmalıydı.Ona bu gücü veren bir güceniklik....

Bir süre gülümseyerek ormana daldı gözleri,bir sigara yaktı.sonra başladı anlatmaya.

Aile hep doktor mühendis,resim okumayı istiyorum desem karşı çıkarlar.önce inşaat sonra da resim okudum.Çok iyi bir işim vardı. Evlendim,önceleri her şey öyle güzeldi ki! çok fazla mutluyduk...Bazen her şey öyle yolunda gider de insanı bir korku sarar ya hani. Sonunda korktuğumu yaşadım.Ayrıldık. Buraya dinlenmek için geldim,geri dönmedim.Elimdeki parayla bu tepeyi alabildim.yeri düzelttim önce,dıvar ördüm.Şimdilik iki oda ama şu oturduğumuz yere mutfak düşünüyorum,yer ocağı falan olacak.Birde kuyu örülecek fazla işim kalmadı.Bunlar bittiğinde şu tepedeki camın dibine çardak yapacağım.sonrada kocaman bir tuval gerip ormanı çalışırım herhalde,"dedi" Aileden yardım istemedim:yalnızca büyükannemin bakır kazanını getirdim,köydeki keçi boynuzu ağacının meyvelerinden pekmez yaptım.Portakal kabuklarından da reçel,çok iyi satılıyor....

Öyle ufak tefekti ki....

İnanmaz gözlerle dinlediğimden mi!

Sustu bi süre....Gülümseyerek başını salladı.Tişörtünün kolunu sıvayıp,oldukça kalınlaşmış kollarını göstererek,"zaten inşaat bilgim var,birde tatlı bir hırsla tepeyi düzelttikçe çıkan kayaları balyozla parçalarken,giderek güçlendi kollarım,yani çok zorlanmıyorum."dedi.

O böyle anlatmaya devam ederken,mutfak yapacağım dediği yere bakıp Yer ocağının içinde odunlar düşlüyorum kor halinde: mavi çaydanlığı yerleştiriyorum üzerine,çay çabuk demleniyor.

Yeniden başlıyor yağmur,ormanın kokusu şimdi daha da güzel.

Yağmur içime işlemiş çok üşüyorum.

Yıllardır ,kendimle kalabileceğim,doyasıya resim yapıp kitabımı okuyabileceğim,zaman zaman kaçıp sığınabileceğim bir yerim olsun istiyorum hem de çok fazla.....

Bir gün düşlediğim ahşap evimi tuvale çalışıyorum.Karşıda oya gibi dağlar.Deniz kıyısındaki evimin büyük bir verandası var.Ben ordayım üzerimde beyaz uzun bir elbise,denizi seyrediyorum. Çitle çevirdiğim bahçemde güller yaseminler

Fazlaca tepki alıyorum,anlatmaya çalışmam boşuna. Yalnızca baharlarda....Hem bu bir hayal desem de...O akşam ağlayarak evin tahtaları boyuyorum.Sabah uyandığında bakıyorum ev yangın yerine dönmüş.Tuvali bir kenara kaldırıp vazgeçiyorum.Onca yıkılmakta olan konakları tuvalimde yaşatıyordum da,düşlediğim küçük evimi tuvale bile çalışamazken....

Hasret hanım, evini yapıyor. İşini ,ailesini, arkadaşlarını, alışa geldiği düzgün yaşamını bırakıp.Hem de tek başına,çok zor koşullarda, üstelik kimseye aldırmadan....

Ben yeterince istemiyor muydum yoksa! Bir şeyi çok istersen olur der annem,sakın vazgeçme. Vazgeçmiyorum ama yorulduğum biliyor musun anne? Çok yorulduğum. Yüzümü gökyüzüne çevirip iyice ıslatıyorum.Yağmura karıştırıyor gözümdeki yaşlar,kimse ağladığımı bilmiyor.

Bingül ÇELİK